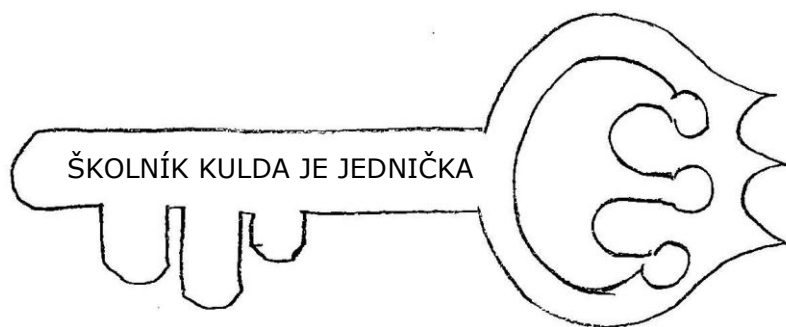

3. Komnata

Kahoun, J.: Školník Kulda je jednička, ilustrátor: Vladimír Jiránek, Albatros 1990.

Otázky pro ty, co přečetli knihu:

1) Jaké mají zaměstnání rodiče Kludského?
.....

2) Kterou věc Vrabec ztratil a na konci knihy zase našel?
.....

3) Proč Kludský nosí čepici?
.....

4) Ve které hodině si mohli všichni povídat, aniž by je paní učitelka napomínala?
.....

5) V jakém dopravním prostředku se Vrabcovi udělalo špatně?
.....

6) Co si chtěli koupit Vrabcovi rodiče při sobotním výletu?
.....

7) Co se nedařilo dětem udělat při hodině tělesné výchovy?
.....

8) Který hrad se nachází v kraji, kde se příběh odehrává?
.....

9) Co měly děti ušít na pracovním vyučování?
.....

10) Jak se tento předmět jmenuje v současnosti?
.....

11) Kvůli kterému předmětu se nechtělo Vrabcovi do školy?

.....

12) Jaký předmět položil Kludský za dveře školníkovi Kuldovi?

.....

13) Jak dlouho chodil Karel Kludský s dětmi do školy?

.....

14) Který předmět suplovala paní ředitelka za nemocnou paní učitelku?

.....

15) Kdo pomohl pro Kludské sehnat povolení k postavení houpaček a střelnice?

.....

16) Co si nosil vlčák vždy, když se rodina Kludských stěhovala?

.....

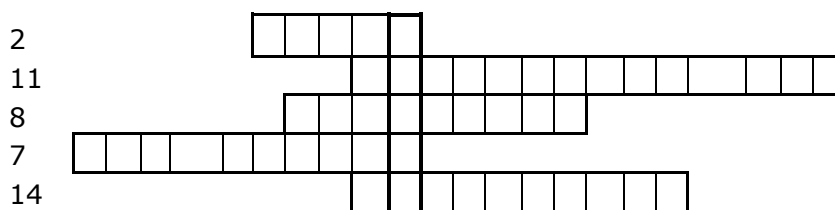
17) Kdo napadl Vrabce?

.....

18) Co chtěli, aby Vrabec udělal?

.....

19) Vylušti křížovku. U každého řádku je uvedeno číslo otázky, na kterou jsi odpovídal (a). Dopln její odpověď. (Písmenko CH a dvojhlásku OU piš do jednoho políčka.) Napiš, co vyšlo v tajence.

20) Přiřaď k obrázkům správný text. Stačí, když napíšeš k obrázku číslo věty.

1. Milí žáci, škola je studánka vědění!
2. Prosím, když má někdo tátu kominíka, má pořád štěstí?
3. Tohle má být neděle? Den odpočinku?
4. Karel IV. zasadil révu.
5. Zajíc býval dříve hlodavec.
6. Ať žije Kulda.
7. Zástup znamená za sebou.
8. Předvedu obyčejný kotoul.

Obrázek A:

Obrázek B:

Obrázek C:

Obrázek D:

Obrázek E:

Obrázek F:

Obrázek G:

Obrázek H:

Ilustrace:

Obr. A – JIRÁNEK, Vladimír. Školník Kulda je jednička. Praha: Albatros, 1990. S. 80.

Obr. B – JIRÁNEK, Vladimír. Školník Kulda je jednička. Praha: Albatros, 1990. S. 58.

Obr. C – JIRÁNEK, Vladimír. Školník Kulda je jednička. Praha: Albatros, 1990. S. 62.

Obr. D – JIRÁNEK, Vladimír. Školník Kulda je jednička. Praha: Albatros, 1990. S. 26.

Obr. E – JIRÁNEK, Vladimír. Školník Kulda je jednička. Praha: Albatros, 1990. S. 33.

Obr. F – JIRÁNEK, Vladimír. Školník Kulda je jednička. Praha: Albatros, 1990. S. 49.

Obr. G – JIRÁNEK, Vladimír. Školník Kulda je jednička. Praha: Albatros, 1990. S. 52.

Obr. H – JIRÁNEK, Vladimír. Školník Kulda je jednička. Praha: Albatros, 1990. S. 86.

Vybraná kapitola pro všechny žáky:

Sobota

Ráno volala z pokoje na Vrabce maminka: „Lež, dneska je sobota!“

„Já vím,“ křikl a letěl šílenou rychlostí do koupelny.

„Tak proč nespíš?“

„Nemůžu, musím navštívit Kludského. Dneska snad začnou konečně točit s kolotočem. A, mami, potřeboval bych nějaké peníze.“

„Kolik?“

„Já nevím, no něco.“

„Stačí ti dvacet korun?“

„Snad jo, děkuju,“ nazouval si boty Vrabec.

„Takhle brzy budou ti kolotočáři ještě spát,“ řekla maminka. „Víš vůbec, kolik je hodin?“

„Bvim,“ odpověděl s plnou pusou a vzpomínal, jak včera navštívil školníka. Když za ním šel, měl trochu strach, ale dobře to dopadlo. Kulda ochotně souhlasil a po vyučování vedl celou třídu na městský národní výbor. Úředník se zpočátku vymlouval, že není ve městě na kolotoče místo. Oháněl se stavbou dálnice, hotelem, novými bytovkami a kdoví čím vším. Ale když se do kanceláře nahrnulo třicet dětí a začaly křičet, že se chtějí houpat a vozit na kolotoči, otočil. Nakonec slíbil projednat stížnost s příslušnou komisí a řekl školníkovi, že snad nějaké místo najde.

Vrabec dojídal rohlík a přitom si zavazoval boty.

„Zavaž si to pořádně!“ křičela za ním maminka, „podívej, jak couráš tkaničky.“

„Necourám,“ řekl Vrabec a uháněl na Klášter. Už z dálky viděl, že tam žádný kolotoč nestojí. Maringotky byly zavřené a houpačky s kolotočem složené na voze. Rodina Kludských však nespala. Kludský starší couval s traktorem a Kludský mladší zvedal železný závěs u maringotky.

„Ahoj!“ pozdravil Vrabec, „počkej, já ti pomůžu.“

„Ahoj!“

„Tak kde vám dali to místo?“

„Tady.“

„A proč balíte?“ zeptal se smutně Vrabec.

„Přišli pozdě. Táta už má vyjednané místo v jiném městě.“

„To je škoda,“ řekl Vrabec, „já se těšil na tu vaši střelnici.“

„Za rok zase přijedeme a budeme mít možná ještě lepší,“ utěšoval ho Kludský. Kolem vozů pobíhal vlčák s miskou v hubě.

„Co dělá?“ ptal se udiveně Vrabec.

„Pokaždé, když se stěhujeme, tak si ji nese,“ řekl Kludský. A už na něj volal táta: „Tak Karlíku, nasedáme, tady nám štěstí nepokvete.“

„Čau, měj se,“ podal Vrabcovi ruku Kludský a naskočil zezadu na schůdky.

„Ahoj,“ zvedl ruku Vrabec. Díval se, jak vozy poskakují po náměstí a míří Českou ulicí na hlavní silnici. Díval se, jak se Kludský zmenšuje, a pomalu přestával rozeznávat podobu jeho obličejů. Když zatáčeli na hlavní, měl hlavu velikou jako lískový oříšek. A právě tam sundal kulicha a mával na Vrabce.

Vůz zmizel a Vrabec se pomalu loudal domů. Nakopával kamínky se skloněnou hlavou a najednou se k němu přilepili dva sedmáci.

„A hele, žes to ty, co pomáhal tomu klukovi v kulichu?“ začali do něho strkat, povalili ho na zem a mlátili do něj. Vrabec se otočil na břicho a snažil se něco vytáhnout z kapsy.

„Ukaž, co to máš?!“ vytrhl mu jeden sedmák píšťalku. „A, chlapec by chtěl přivolat pomoc. Jen se neboj, já ti ji přivolám,“ dal píšťalku do pusy a zkoušel pískat. „Co to máš za krám? Vůbec to nepíská,“ a mrskl s ní ke kamenné zdi do kopřiv.

„A teď pěkně odprosíš, hošánku,“ řekl druhý sedmák a obrátil Vrabce na záda.

„Ani mě nenapadne!“ soptil Vrabec.

„Ale napadne, neboj,“ a zmáčkl mu nos. Vrabec sebou mrskal a sedmáci ho tloukli hlava nehlava. A najednou bim! Jeden dostal ránu a skulil se na zem. A prásk! Kludský rozdával rány na všechny strany.

„Kde se tu bereš?“ usmíval se Vrabec.

„Když jsme přijížděli k poště, zaslechl jsem pískání. Pes se rozštěkal, táta zastavil a čeká na mě. Ale teď už musím doopravdy běžet. Tak ahoj!“

„Ahoj,“ řekl Vrabec a šel hledat píšťalku. Rozhrnoval klacíkem kopřivy a pokyvoval hlavou: „Páni, tak ona pískala. Já myslel, že nepíská“ a najednou mu zasvitlo radostně v očích. Mezi dvěma kameny ležel maličký nůž s červenou stříenkou.

KAHOUN, Jiří. Školník Kulda je jednička. Praha: Albatros, 1990. S. 83 – 86.

Otázky a úkoly pro ty, co četli vybranou kapitolu:

Plnění otázek je možno zadat žákům jako skupinovou práci.

Ústně:

Pokus se vysvětlit, co znamenají výrazy:

Tady nám štěstí nepokvete.

Rozdával rány na všechny strany.

Tloukli ho hlava nehlava.

Proč asi spisovatel nazývá chlapce příjmením?

Chce tím něčeho dosáhnout?

Jak to na tebe působí?

Úkoly k písemnému vypracování:

1) Jaké je křestní jméno Kludského?

.....

2) Kolik věnovala maminka Vrabcovi korun?

.....

3) Čím mával Kludský na Vrabce?

.....

4) Jaký byl dle tvého názoru Vrabec. U věty, která ho nejlépe charakterizuje, udělej hvězdičku:

- a) Byl zákeřný, zlobivý a špatný kamarád.
- b) Snažil se pomoci správné věci a byl bezvadný kamarád.
- c) Tahal z maminky peníze a byl darebák.

5) Víš, co je dnes v obcích místo městských národních výborů?

.....

6) Vypiš z článku jména označující zeměpisné názvy.

.....

7) Kdo přivolal píšťalkou Kludského?

.....

8) Co dělal pes vždy, když se Kludských stěhovali?

.....

9) Vyber větu, o které si myslíš, že je v knížce u následujícího obrázku, a napiš ji pod obrázek.

Ať žije Kulda.
Hurá, mám píšťalku!
Našel jsem nožík!

Ilustrace: JIRÁNEK, Vladimír. Školník Kulda je jednička. Praha: Albatros, 1990. S. 86.

